

„...mintha folyamatosan mozognának”

Szabó Kornélia képzőművésszel Pásztor-Kicsi Gergely beszélget

Szabó Kornélia fiatal képzőművész, az Újvidéki Művészeti Akadémia mesterszakos hallgatója. A legutóbbi VMTDK-n szekciós volt, a képzőművészet mellett csellózik és énekel is. Festményei dinamikusak, élénkek, mint ő maga is.

– *Hogyan alkotsz?*

– Általában kis ötletekből indulok ki, kisebb rajzokon, és aztán ezek a kis ötletszikek indítják be a képzelőerőmet a nagyobb munka elkészítésére. Amikor egy kisebb vázlaton kipróbálom az elképzelt színek kombinációit és textúrák kapcsolatát, abból elég bátorságot merítek ahhoz, hogy mind nagyobb és nagyobb munkákhoz fogjak. Ezek már akár teljesen szabadok is lehetnek, nem is kötődnek feltétlenül a korábbi tervrajzaimhoz. A munkafolyamatom sokban függ attól, milyen a hordozóanyag. Legtöbbször akrillal, olajpasztellel és tussal dolgozom, illetve ezek kombinációival. Ha falemezen alkotok, akkor szeretek visszavésni a fába. Kontúrokat adok így a munkáimhoz, emellett különféle érdes, kivésett felületekkel gazdagítom a képet. Mikor vásznon dolgozom, ugyanúgy elkerülhetetlennek érzem a még meg nem száradt festék visszakaparását, visszavésését, hogy az ecsetvonásaim markánsak legyenek. Nagy, vastag, szabad ecsetvonásokkal dolgozom, hogy a képeim erőteljesek, energikusak, dinamikusak, frissek legyenek, hogy ne tűnjön úgy, mintha agyonnyaggatnám a felületeimet. A sok szín, forma és felület, amit beleviszek a festményeimbe, a szemlélődőben szinte vibráló érzetet keltenek, sokan mondták már, hogy a munkáim úgy hatnak, mintha folyamatosan mozognának, vagy mintha valami táncmozdulatot lehetne beléjük látni. Mindezt annak ellenére, hogy absztrakt festményeket festek. Ezek a megjegyzések egyébként segítenek abban, hogy tudjam, jó

úton haladok, ugyanis az a céлом, hogy azt a mozgást és dinamikát tudjam vizuálisan kifejezni, ami folyamatosan itt lüktet bennem.

– *Számomra mi a művészet?*

– Szerintem nagyon sokan vannak úgy, hogy amikor meghallják a művészet szót, egyből valami realiztikus, végtelenül esztétikus kép jut az eszükbe, de nem feltétlenül kellene, hogy ez így legyen. Számomra nem csak az a művészet, ami valamiféle esztétikus értékekkel bír, a művészet inkább egyfajta kommunikációs eszköz. Ha képzőművészetről van szó, akkor ez vizuális kommunikáció. Ha egy műalkotás – legyen az egy zenemű, festmény vagy más – inspirálóan hat a közönségre, és a befogadó úgy érzi, hogy fejlődött a művel töltött idő alatt, akkor az alkotó elérte célját.

Egy zeneműben sem kell konkrét zeneszöveget hallania az embernek ahhoz, hogy a zenemű megérintse, hanem sokszor a dallam és a ritmus jelenléte már önmagában is elég ehhez. Ugyanígy egy képzőművészeti alkotás esetében sem feltétlenül szükséges valami realiztikusan ábrázolt szituáció ahhoz, hogy megérintse az embert.

Engem személy szerint jóformán minden foglalkoztat, legyen őskori barlangrajz vagy impresszionista festmény, tényleg minden stílusirányzatból vannak kedvenceim. Annyira így van ez, hogy sokszor éppen az én színes és kontrasztos munkáim teljes ellentétei fognak meg, az abszolút harmonikus, óvatos színátmenetekkel megfestett képek.

– *Tudjuk rólad, hogy mélyen hívő keresztény vagy. Hogyan kapcsolódik ez össze a művészetteddel?*

– Számomra az egész alkotási folyamat arra mutat rá, hogy milyen kreatív egyéniségek vagyunk. Hány száz ezer lehetséges variáns közül választunk, amikor egy művet megalkotunk, hány száz ezer lehetőséget fontolunk meg, amikor festünk. Engem ez mindig arra emlékeztet, hogy mi, emberek is mind egyéni alkotások vagyunk, rengeteg fajta képességgel ellátva és rengeteg különlegességgel megfűszerezve. Nem tudom elképzelni, hogy csupán a véletlen művei lennénk. Én sem alkottam még soha „véletlenül”, hanem csakis azután jöhetett létre egy-egy kép, hogy először elhatároztam, hogy megalkotom, azután átgondoltam, tervezgettem és végül megfestettem.

A hosszú folyamat, amelyen keresztül megyek alkotás közben, inspiráló és élvezetes számomra, úgy érzem, hogy amikor alkotunk, a mi alkotónkat, Istent tükrözzük vissza, őrá hasonlítunk. A sok dinamikát és energiát, amit beleviszek munkáimba, nem saját magamból

merítem, hanem abból, ahogyan a hitemet megélem a mindennapokban. Ebből fakad a motiváltságom és az erőm.

– *Mikor tudsz a legjobban alkotni?*

– Egy képzőművésznek mindig képesnek kell lennie arra, hogy motivációt nyerjen valahonnan ahhoz, hogy alkot hasson, de olyasmi is előfordul időnként, hogy különösen nagy készletet érzek az alkotásra. Ez általában olyankor történik meg velem, amikor megszületik bennem egy ötlet, de ilyen-olyan okokból napokig nem jut időm arra, hogy legalább levázoljam. Ilyenkor csak gyülemlik és gyülemlik bennem a sok ötletszikra, és növekszik bennem a vágy, hogy végre belefogjak és megvalósítsam az elképzeléseimet. Amikor aztán végre időm és alkalmam adódik, szinte kirobbanok a vászra, van, hogy egyszerre öt munkán is dolgozom egyszerre, és az órák csak perceknek tűnnek.

– *A képzőművészet mellett zenélsz is. Hogy fér ez a kettő össze?*

– Attól, hogy a képzőművészetet választottam hivatásomnak, nem ez az egyetlen dolog, amivel foglalkozom. Nagyon szeretek részt venni zenei előadásokban is, akár csellón, akár énekkel, és kiadom magamból a bennem mocorgó dolgokat, érzéseket. Az egyik esetben ezt hangokkal teszem, a másik esetben vizuálisan, de ezek a tevékenységek egy forrásból fakadnak.

Úgy érzem, hogy mind a kettőre szükségem van ahhoz, hogy igazán kibontakozhasson az egyéniségem. Ha lehetőségem lesz rá, más hangszereken is meg szeretnék tanulni játszani. Szerintem nagyon fontos, hogy sohase határoljuk be magunkat csak azért, mert egy dologban már jók vagyunk. Először is: ebben az egy dologban is mindig továbbfejlődhetünk, de ha emellett más területek is érdekelnek, akkor érdemes ezekbe is befektetni egy kis időt, energiát.

– *Hogyan lettél képzőművész?*

– Kiskoromtól fogva foglalkoztatott, és – ahogy a sportolók is teszik – sok energiát fektettem bele, és lassan az életem és a személyiségem részévé vált. Fejlődtem, értem, és ennek az egyik legfontosabb része az volt, hogy igyekeztem nem lehatárolni magam. Valaha voltak saját kedvenc munkáim, de ma már nincsenek, mert nem akarok túlságosan a régebbi alkotásaimhoz kötődni.

– *Melyik alkotók voltak rád legnagyobb hatással?*

– Nagyon tiszteltem azokat az alkotókat, akik ki mertek lépni a korukban megszokott festésmódokból, és valami egészen újat nyúj-

tottak. Ezt a társadalom (vagy legalábbis az emberek nagy része) nem értékelte azonnal, az utókor viszont nagyon is értékeli, hisz ezek a lépések vezettek minket a mai kortárs művészethez, ahol már nagy a szabadság a kifejezés módjában. Nagyon tiszteltem például az expresszionistákat, akik a huszadik század elejétől a polgári társadalom elleni tiltakozásképpen a valóság ábrázolása helyett a valóságról alkotott gondolataikat és érzéseiket fejezték ki, és ezt teljesen közvetlenül, minden megkötöttség nélkül tették. A kubizmus korszaka is lenyűgöző, különösen az, ahogyan egy-egy tárgyat sok szemszögből, töredetesen mutattak be, ezek a képek olyan hatást keltenek, mintha épp a szemünk előtt mozdulnának meg. A kubisták a klasszikus térszemlélet helyett új látásmódot kerestek, mégpedig olyat, amely megfelel a relatív tér- és időkonceptciónak is. Az ebben a korban készült munkák most is nagy hatással vannak rám, rendkívül inspirálónak találom őket, ugyanis én is sokat foglalkozom azzal, hogy hogyan szemléltessem a munkáimon a mozgást és a teret egyszerre, mégpedig a saját absztrakt kifejezés módjammal.

– *Mi a véleményed Benes József alkotásairól?*

– Rendkívül erőteljesek és sokatmondóak. A festményein sokszor erős textúrákat, vastag festékvonalakat és visszakaparássokat alkalmaz, és ezeket szinte elkerülhetetlennek érzem a saját alkotási folyamatomban. Benes munkái sokszor illusztratívák is, és rendkívül karakterisztikusak, nagyon részletesen vannak megrajzolva. Ezek az erős vonalak nagy súlyt kölcsönöznek a műveinek, a néző nem tud csak úgy elhaladni mellettük, folytonos visszatekintésre készítetik.